

Η εορτή της Κυριακής των Μυροφόρων στο Πατριαρχείο

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Κυριακή των Μυροφόρων γιόρτασε την Κυριακή, 25η Απριλίου/ 8η Μαΐου 2022, στη σημερινή Ρέμλη και παλαιά Αριμαθαία, αλλά και στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση του, κατά την Κυριακή αυτή η Εκκλησία επιτελεί τη μνήμη **Ιωσήφ, του κηδευτού του Κυρίου**, καταγομένου εξ Άριμαθαίας - σημερινής Ρέμλης -ευσχήμονος βουλευτού, του ζητήσαντος παρά του Πιλάτου (Μάρκ. 15, 43-46) καί ένταφιάσαντος μετά τών Μυροφόρων Γυναικών τό άχραντον Σώμα του Κυρίου Ιησού.

Στην Ιερά Μονή του Πατριαρχείου στη Ρέμλη, τελέσθηκε θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Ιόπης κ. Δαμασκηνού, Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου καί Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων καί Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων εν

συμμετοχή πυκνού λαού Ορθοδόξων της πόλεως.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ως έπεται:

«Έλθών Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δέ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνούς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τό σῶμα τῷ Ἰωσήφ· καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελὼν αὐτόν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου», (πρβλ. Μάρκ. 15, 43-46).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἀγίων Γυναικῶν Μυροφόρων, ὡς καί τὴν μνήμην Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας, τοὔτέστιν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν Ρέμλης, κεκρυμμένου ὄντος μαθητοῦ. Κατὰ δέ τὴν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο ἄψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως οἱ δέ Ἰωσήφ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί τῆς θεανθρωπίνης φύσεως Αὐτοῦ.

«Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον καί τοῖς μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο» κατὰ τὸν συναξαριστὴν. Πρῶται αὗται αἱ γυναῖκες ἐγένοντο μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ: «μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν», (Μάρκ. 16,6). Ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος διεκρίθησαν διὰ τὴν τόλμην καί παρρησίαν αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Μᾶρκος: «Ἐλθών Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ... τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν Προφητῶν, τοὔτέστιν τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σκοποῦ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καί τοὺς κρυφοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καί Νικοδήμῳ ἐδόθη ἡ χάρις τοῦ μαρτυρῆσαι καί λαλῆσαι «ὃ ἀκηκόασιν, ὃ ἐωράκασιν, ὃ ἐθεάσαντο καί αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐψηλάφησαν», (πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Αὐτή αὕτη ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδόθη εἰς τόν πρότερον ὄντα βλάσφημον καί διώκτην καί ὑβριστήν, (Α΄ Τιμ. 1,13) θεῖον Παῦλον, ὅτε ἐκλήθη εἰς τό Ἀποστολικόν ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἀκούσωμεν αὐτοῦ λέγοντος: «ἐμοί τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἦν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος, (Πράξ. 20,28) κατέστημεν κοινωνοί καί μέτοχοι τοῦ ἀνεξιχνιάστου πλούτου τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, ἀλλά καί τῆς πολυποικίλου σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ὅντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ κενός, ὁ ἄδειος Αὐτοῦ Τάφος, ἔνθα «λαμβάνομεν τήν πεῖραν», (πρβλ. Ἑβρ. 11,36) τῆς συναναστάσεως ἡμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ κατά τήν θεῖαν Λειτουργίαν: «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἔχει ζωήν αἰώνιον καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,54) λέγει Κύριος. Ἡ ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος «τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου», δηλαδή ὁ τόπος ἢ καλύτερον εἰπεῖν τό κενόν μνημα ἐκ τοῦ ὁποῖου Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διαβιβάζει ἐκ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας (= τῆς ἀσθενείας) πρὸς ζωήν αἰώνιον καί ἐκ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν Ἄιδου τήν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ὁ ἱερώτατος Παῦλος ἐπιτιμᾷ αὐτούς οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι (Α΄ Κορ. 15, 12), λέγων ὅτι ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη εἶναι ματαία καί ἄνευ περιεχομένου ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 14). Ἐπισημαίνοντες τήν δύναμιν τῆς πίστεως, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί παραγγέλλουσι, ὁ μὲν Παῦλος, «Ὡς οὖν παρελάβετε τόν Χριστόν Ἰησοῦν τόν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καί ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καί βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε», (Κολ. 2,6-7).

Ὁ δέ Ἰούδας ὁ ἀδελφός τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου γράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ «Ἀγαπητοί, ...ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει», (Ἰούδ. 1,3). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος

κηρύσσει λέγων «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν», (Α΄ Ἰωάν. 5,34). Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν πίστιν ἡμῶν, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἔργων ἔχει ἀποκομίσει εἰς ἡμᾶς τὰ νικητήρια. Οὐδεὶς δύναται πρὸς αὐτήν, ἅπαξ τοῖς ἔργοις τὰ νικητήρια τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως ἀπενεγκαμένης», σχολιάζει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν ἅδου τὴν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς», δηλαδή τὴν ἀπαρχὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς, λέγει ὁ ὑμνωδός, ἀκούων εἰς τό κήρυγμα τοῦ θεοῦ Παύλου: «Νυνὶ δέ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», (Α΄ Κορ. 15,20).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστὸς τέλειος ὢν Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος γέγονεν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, διότι πρῶτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐπάτησε τὸν θάνατον, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ προπάτωρ Ἀδάμ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας «καὶ γέγονεν ἀπαρχὴ τῶν ὠλισθηκόντων (=πεσόντων) εἰς φθοράν», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Κατὰ δέ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστὶν ἀνανέωσις καὶ τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ, καὶ διὰ θανάτου πρὸς γῆν ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις» (Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ πού καταβροχθίσθηκε ἀπὸ τὸν θάνατον λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη).

Ὅπως τὸν Ἀδάμ πρώτη τὸν εἶδε ἡ Εὐα, ἔτσι καὶ τὸν Χριστὸν ἀναστάντα εἶδε ἡ γυναῖκα, ὡς λέγει καὶ πάλιν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Πρώτη τῶν ἄλλων εἶδε γυνή. Τό γάρ τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιον πρώτη πάντων ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ προσῆκον ὑπῆρχε καὶ δίκαιον ἡ Θεοτόκος παρὰ τοῦ Κυρίου ἐδέξατο, καὶ αὕτη τοῦτον ἀναστάντα πρό πάντων εἶδε καὶ τῆς αὐτοῦ θείας ὁμιλίας ἀπήλαυσε».

Διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαινίασε τὴν εἴσοδον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν διό καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τὴν ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὰς Μυροφόρους γυναῖκας ὡς καὶ τοὺς ἐνταφιαστάς τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ τὸν θεολόγον Νικόδημον, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Την επιμέλεια της πανηγύρεως ανέλαβε ο δραστήριος Αρχιμανδρίτης π. Νήφων, προσφωνήσας τον Πατριάρχη και παραθέσας μετά του Κοινοτικού Συμβουλίου μεσημβρινή τράπεζα, κατά την οποία ο Μακαριώτατος

προσεφώνησε και πάλι ως έπεται:

«Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65, 1-2) ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε καὶ τίμια μέλη του Δημοτικοῦ Συμβουλίου,

Ὁσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριῖτα π. Νήφων,

Ἡ χάρις τοῦ κεκρυμμένου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ ὠδήγησε τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν τὴν Βιβλικὴν Ἀριμαθαίαν, δηλονότι τὴν σημερινὴν Ρέμλην, ἵνα συνεορτάσωμεν μετὰ τοῦ ἐνταῦθα διαβιοῦντος εὐσεβοῦς Ρωμαιορθοδόξου Rum-Orthodox ποιμνίου ἡμῶν τό Πάσχα Κυρίου, δηλαδή τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς εὐλογημένης Πασχαλίου ἡμῶν συνάξεως κλήρου καὶ λαοῦ ἀναδεικνύει τὴν ὑποστατικὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λέγοντος: «καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14).

Τὴν δόξαν ταύτην τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Ἀθανάτου ὑπάρχοντος, κηρύττει καὶ ὁμολογεῖ μετὰ παρρησίας ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἰδιαιτέρως ἡ μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τοὔτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ καθαγιασμένου διὰ τοῦ θείου καὶ σταυρικοῦ αἵματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ καινοῦ καὶ κενοῦ Τάφου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψεν ἡ ἀλήθεια, τό φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτό τοῦτο τό ἀνέσπερον φῶς τῆς δόξης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοὔτέστι τὴν ἀλήθειαν, τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν ἄπειρον Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν διακονεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὴν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Ἁγίας Γῆς διὰ τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου παρουσίας αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό παλαίφατον δηλονότι (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον, ἀκούουσα πάντοτε εἰς τὰ τοῦ Κυρίου παραγγέλματα: «μὴν φοβηεῖτε ... ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον», (Ἰωάν. 16,33)· «καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν· τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τόν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ;», (Α΄ Ἰωάν. 5, 4).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἐν ταῖς ἡμέρες ἡμῶν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀνομίας

εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας», (Β΄ Θεσ. 2,7). Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τὸν θεῖον τῆς Ἀναστάσεως φωτισμόν καί τήν ἐλπίδα, δέν πτοούμεθα οὔτε δειλιοῦμεν, διότι ὡς λέγει ὁ ἱερώτατος Παῦλος, ὁ Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν «ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καί καθάρῃ ἑαυτῷ λαόν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», (Πρβλ. Τιτ. 2,13 -14).

Χριστὸς Ἀνέστη! ῥῆτη πολλά, εὐλογημένα καί εἰρηνικά”.

Επίσης, τὸ γεγονὸς αὐτὸ εορτάσθηκε καὶ στο παρεκκλήσιο τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν, το προσκείμενον εσωτερικῶς στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου διὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Γεράσιων κ. Θεοφάνους, συλλειτουργούντων τῶν εφημερίων του Ναοῦ Πρεσβυτέρων π. Φάραχ Μπαντούρ καὶ π. Γεωργίου Μπαράμκη, ψάλλοντος τοῦ μοναχοῦ Ιωσήφ Αγιορείτου καὶ τῶν κ. Φάντη καί κ. Γαβριήλ δεξιὰ ἐλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί ἐν συμμετοχῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐνοριτῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τούτου.

Στο τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σύλλογος τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τῆς Κοινότητος τοῦ Ναοῦ τούτου καὶ οἱ Επίτροποι ἔδωσαν ἀναψυχὴ στο κέντρο Ουζούντ.